

מגילה כג: (משנה תחתונה) עד כד: (משנה תחתונה)

ביאורים

מדוע אסור להסתכל בכהנים כשנושאים את כפיהן? תוס' (בחיגה): מחשש שיסיח דעתו מהברכה. רש"י: השכינה שורה על ידיהן ולכן עלול להתעורר. (טעמו של רש"י שייך רק בבית המקדש). לימא תנינא להא דתנו רבנן: ביטוי זה משמעותו ששינוי במשנה סיוע וסעד להא דתנו רבנן בברייתא ונפקא מינה שאותה ברייתא עיקר והלכה כמותה אחר שיש לה סמך מן המשנה (ע"פ רש"י ב"ק יד ע"ב).

משנה

מינימום קריאה בתורה: 3 פסוקים. [כנגד תורה נביאים וכתובים - גמ']

הקראה למתורגמן: בתורה: עד פסוק אחד. (כדי שלא יטעה) **בנביא:** עד 3 פסוקים. (גם אם יטעה לא תצא מכך טעות בהוראה הלכתית)

אם 3 הפסוקים הם 3 פרשיות נפרדות, יש לקרוא את הפסוקים בנפרד.

דילוג בקריאה: בתורה: אסור לדלג. (באותו עניין מותר לדלג) **בנביא:** מותר לדלג. (ומנביא לנביא אסור - חוץ מתרי עשר שנחשבים אותו נביא)

ובתנאי שמספיק לדלג כשהמתורגמן עדיין מתרגם את קטע הקריאה הקודם.

משנה

הרגיל להפטיר בנביא:

1. פורס על שמע.
 2. עובר לפני התיבה. (בחזרת הש"ץ להוציא הציבור ידי חובת קדושה)
 3. נושא את כפיו. (ראה קהתי)
- הערה:** כשהמפטיר קטן - אביו או רבו עושים זאת עבורו.

קטן

רשאי: לקרוא בתורה, לתרגם.
לא רשאי: לפרוס על שמע, לעבור לפני התיבה, לשאת כפיו.

פוחח (שרגליו נראות)

רשאי: לפרוס על שמע, לתרגם.
לא רשאי: לקרוא בתורה, לעבור לפני התיבה, לשאת כפיו.

סומא

ת"ק: רשאי לפרוס על שמע ולתרגם.
ר"י: אם לא ראה מאורות מימיו לא רשאי לפרוס על שמע.

מדוע המפטיר מקבל תפקידים נוספים?
ר"פ: כפיצוי על כך שהתנדב להפטיר.
רב"ש: למנוע מריבות על חלוקת התפקידים.
נפקא מינה: כשהתפקידים הם בהתנדבות.

קטן פוחח - לא רשאי לקרוא בתורה משום כבוד צבור.

טעמו של ר"י: לסומא אין הנאה מהמאורות.

תגובת ת"ק: יש לו הנאה מהמאורות בכך שאנשים אחרים רואים ויכולים לעזור לו.

משנה

כהנים שלא רשאים לשאת את כפיהם:

ת"ק: כשיש בידיו מומין.

ר"י: אף כשידיו צבועות (ואם מלאכת רוב אנשי עירו בצבע – מותר).

הטעם: כי הציבור יסתכל בו ויסיח דעתו מהברכה.
(וראה ברש"י ובמסורת הש"ס)

כהנים נוספים שלא רשאים לשאת את כפיהם:

• כשידיו מלאות כתמים לבנים.

• כשידיו עקומות.

• מחיפה, מבית שאן ומטבעון (כי סובלים מבעיות היגוי).

• כשעיניו זולפות דמעות. [אא"כ אנשי עירו רגילין אליו]

• כשסומא באחת מעיניו. [אא"כ אנשי עירו רגילין אליו]

משנה

האומר: "איני עובר לפני התיבה בבגדים צבועין, או בסנדל" – אף בבגדים לבנים או יחף לא יעבור.

העושה תפילין של ראש עגולות – יש בכך סכנה (שעלולה להיכנס בראשו) ולא יוצא בזה ידי חובה.

נתן את התפילין על מצחו או על פס ידו – הרי זו דרך המינות (שמפרשין את הפסוק 'על ירך... בין עיניך' כמשמעו).

ציפה את התפילין זהב או שהניח על השרוול – הרי זו דרך החיצונים.

כי חושדין שמא נזרקה בו מינות, כי המינין עובדי ע"ז מקפידין על כך.